

Sygn. akt VI Ka 237/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Protokolant Katarzyna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2016 roku sprawy

P. O. ur. (...) w L.,

s. K. i B. z domu P.

oraz

P. Z. ur. (...) w J.,

s. M. i H. z domu T.

oskarżonych z art. 107 § 1 kks

z powodu apelacji wniesionej przez Urząd Celny w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 3 marca 2016 r. sygn. akt II K 427/13

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. O. i P. Z. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 237/16

UZASADNIENIE

P. O. został oskarżony o to, że:

1. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. (...) w sklepie spożywczo-przemysłowym : C. (...) prowadził w okresie od 11 października 2011 roku do 22 marca 2012 roku gry na automacie H. (...) bez numeru fabrycznego, które miały charakter komercyjny i losowy, a która to sytuacja określona jest w art. 2 ust.5 ustawy o grach hazardowych, tj. wbrew przepisom art.3 wyżej cytowanej ustawy

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks

P. Z. został oskarżony o to, że:

2. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) P. Z., ul. (...) w zakładzie głównym mieszczącym się w J. przy ulicy (...) działka nr (...) prowadził w okresie od 3 sierpnia 2011 roku do 28 września 2011 roku gry na automacie H. (...) numer (...), które miały charakter komercyjny i losowy, a która to sytuacja określona jest w art. 2 ust.5 ustawy o grach hazardowych, tj wbrew przepisom art.3 wyżej cytowanej ustawy

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 3 marca 2016r. w sprawie sygn. akt IIK 427/13:

- I. na podstawie art. 17§1 pkt 2 kpk uniewinnił oskarżonych P. O. i P. Z. od popełnienia zarzucanych im czynów;
- II. na podstawie art. 632 ust. 2 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych P. O. i P. Z. kwoty po 1596 złotych tytułem kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru;
- III. na podstawie art. 632 ust. 2 kpk kosztami procesu obciążył Skarb Państwa

Apelację od powyższego wyroku, w całości, na niekorzyść oskarżonych wywiódł oskarżyciel – Urząd Celny w W..

Powołując się na treść art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s Urząd Celny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, jako wydanego wadliwie poprzez obrazę przepisów prawa materialnego, art. 3, art. 6 i art. 14 ustawy o grach hazardowych w zw. z art. 107 kks, polegającą na przyjęciu, iż ustawa o grach hazardowych, mimo tego, że obowiązuje nie może być zastosowana w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja złożona przez urząd Celny w W. zasługuje na uwzględnienie.

Uniewinniając obu oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów sąd I instancji uznał, że przepisy art.14 ust. 1 i art.6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych stanowią przepisy o charakterze technicznym, które nie zostały poddane notyfikacji. W tej sytuacji nie mogą być stosowane, gdyż dochodzi do kolizji prawa krajowego z prawem unijnym. W konsekwencji wobec tego , że przepis art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy i nie może być doprecyzowany wyżej wymienionymi przepisami ustawy o grach hazardowych uniewinnił obu oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 13 października 2016r. wydał wyrok w sprawie C – 303/15, która dotyczyła pytania prejudycjalnego Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2015r., sygn. IV Kz 142/15, : „czy przepis art. 8 ust. 1 Dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego może być interpretowany w ten sposób, że brak notyfikacji przepisów uznanych za mające charakter przepisów technicznych dopuszcza możliwość zróżnicowania skutków, tj. dla przepisów dotyczących swobód nie podlegających ograniczeniom przewidzianym w art. 36 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej(...) brak notyfikacji skutkować powinien tym, że nie mogą być one stosowane w konkretnej sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia, zaś dla przepisów odnoszących się do swobód podlegających ograniczeniom z art. 36 Traktatu dopuszczalna jest ich ocena przez sąd krajowy, będący jednocześnie sądem unijnym, czy mimo nie notyfikacji są one zgodne z wymogami art. 36 Traktatu i nie podlegają sankcji braku możliwości ich stosowania”

W wyroku tym Trybunał uznał, iż przepisy, które uzależniają prowadzenie działalności w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach od uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie stanowią „przepisów technicznych” w rozumieniu art. 1 pkt 3 dyrektywy 98/34/WE, ponieważ nie odnoszą się one do produktu lub jego opakowania jako takich i nie określają wymaganych cech produktu. Stwierdza, że nie należy uznać art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych za „inne wymagania” w rozumieniu art. 1 pkt 4 dyrektywy 98/34, ponieważ zezwolenie wymagane przez ten przepis krajowy na urządzanie gier hazardowych stanowi warunek nałożony względem prowadzenia działalności w organizowaniu takich gier w odróżnieniu od art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, który ustanawia warunki względem danych produktów, zakazując ich użytkowania poza kasynami gry. Przypomniawszy Trybunał, iż w myśl ugruntowanego orzecznictwa przepisy krajowe, które ograniczają się do ustanowienia warunków zakładania przedsiębiorstw lub świadczenia usług przez przedsiębiorstwa, jak np. przepisy poddające wykonywanie jakiegóż działalności zawodowej uprzedniemu uzyskaniu zezwolenia, nie stanowią przepisów

technicznych. Zdaniem Trybunału przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. W rezultacie Trybunał orzekł, iż art. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu”.

Wobec tego stwierdzić należy, iż rację ma skarżący, iż sąd I instancji błędnie uznał przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (w tym art. 6 ust. 1 tej ustawy) za przepisy techniczne i wobec braku ich notyfikacji przyjął, że nie mogą być one stosowane.

W związku z powyższym zaskarżony wyrok należało zgodnie z żądaniem zawartym w apelacji uchylić, a sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji uwzględni powyższe uwagi będące konsekwencją wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku z dnia 13 października 2016r. w sprawie C – 303/15.